

— Азъ не съмъ трѣгнѣлъ да чистиѣ вадитѣ! — отговорилъ Пѣтльо Умника и си отминѣлъ по пѣтя, като кукуригалъ гордѣливо.

Като отминѣлъ по-нататѣкъ, съгледалъ въ полето единъ огънь, който едвамъ блѣщукать и билъ почти на огаивание.

— Прѣдобрий Пѣтльо, замолилъ се огъньтъ, — тури вѣзь менъ нѣколко сламки да се порасхванѣ, да се посѣживиѣ, крайно ще ти благодарѣ и нѣвга може да ти се отплатѣ.

Пѣтльо Умника, вмѣсто да се смили надъ огъня и да му помогне, той го стѣпкалъ съ краката си, искукуригалъ нѣколко пѣти и пакъ продължилъ пѣтя си.

По-нататѣкъ Пѣтльо Умника стигнѣлъ между трияндафиловитѣ градини. Тамъ срѣщнѣлъ вѣтъра, който билъ твърдѣ много отслабнѣлъ.

— Прѣдобрий Пѣтльо, — захванѣлъ и вѣтъра да му се моли, — помогни ми! замахай съ крилото си да станѣ по-силенъ, та да стигнѣ брата си, който се искачи вече на небето и гони облацитѣ. Виждѣ, че свършено съмъ отслабнѣлъ, пѣкъ слѣнцето силно пече и азъ едвамъ не съмъ изгорѣлъ. Молиѣ ти се помогни ми! азъ знаѣ какъ единъ день ще те наградиѣ.

Умника се присмѣлъ на вѣтровата молба, заминѣлъ си по пѣтя и пакъ закукуригалъ гордо, гордо.

Най-послѣ нашъ Пѣтльо стигнѣлъ въ града Римъ и се настанилъ да ношува въ камбанарията на най-голѣмата църква. Прѣзь ноцъта той, макаръ и да си припомнилъ майчиния си съвѣтъ, която му бѣ зарѣчала да не пѣе въ градоветѣ, съвѣмъ силно исплѣскалъ съ крилото си и искукуригалъ три пѣти колкото му вѣстъ стигалъ